

CARTES A UN POETA

Capitol VIII Béns naturals

Remitent:
Madrona Tió
Apartat de Correus 201
Sabadell

Carme Llonch
Bosch i Cardellach, 45
08201.Sabadell

15 de gener de 1975

Estimada Carme:

Et desitjo una bona entrada d'any a tu i els teus. Suposo que els turrons, les neules, la sopa de galets, els canelons... i varis, hauran fet estralls, tu sempre tan amoïnada per la teva linia, tu que sempre has estat tan primmirada amb això del pes, a mi, tu ja ho saps, la vida m'ha portat d'altres maldecaps, he menjat de tot i tot se m'ha posat bé, potser per això m'ha tocat sempre de rosegar els ossos.

Malgrat tot s'acaba en aquesta vida, en aquesta vall de llàgrimes, on tot és dolor i patiment, amiga meva, tot és pena de rossegar els ossos per quan arribi la carn i passa tot i tot el que un voldria que passes no passa, i et mires al mirall i la carcassa és vella i la pell perd el color d'abans, i et pintes els llavis i sembles una "Pepa de ral" i el teu somriure dibuixa l'amargor del teu esperit, no hi ha rímel que ho dissimuli, Carme, las llàgrimes cara avall em fan tot el mal que poden i esborren el sentiment d'allunyar aquesta desídia, és per això que he dit prou, aquesta vegada s'ha acabat de veritat, he decidit prendre el timó de la meva vida, si ja ho sé, potser estic d'acord amb tu en que pensis que ho he fet un xic massa tard, però els cinquanta una dona està a la plenitud de la seva vida, saps molt bé el que vols i el que no estas disposada a tolerar.

Saps de qué m'he adonat en aquesta reflexió? Qué malgrat tot plegat sigui de vegades una absoluta frustració per a tots, la gent continua pensant que en el món allò més important és la família, és com maquiavèlic, el fi justifica els mitjans, la família com a entitat omnipresent, qui són els teus pares? Amb qui estàs casat? Qui són els teus fills? I sobre tot, per sobre de tot, a qué et dediques

Maite Soler

Però a mi la família m'ha traït, m'ha fet patir, un patiment intern i continu, sense treva, m'han ferit de mort, penso que no m'han ensenyat a estimar, el sentiment de l'amor es barreja de vegades amb el d'odi en el meu cas. Ara no vull que em malinterpretis Carme, doncs si t'he escrit aquesta carta és més aviat al contrari vull que compreguis el perquè de tot el que estic fent de la meva vida.

El pare i la mare em van estimar, així com la Maria Lluïsa, la meva germana gran, en Daniel, el Salvador, la Dolors...els meus germans, tant ells com jo, com tants d'altres han sigut víctimes de l'infortuni, bona gent, i això encara fa patir més, saber que els justos bons de cor també els toca patir injustament, això m'ha fet patir molt. La Maria Lluïsa com tu ja saps, va morir de càncer de pulmó, abans que la mare malalta de feia molt, prostrada en una cadira de rodes donant feina al pare i als del seu voltant. Mentre veia morir ma germana, agonitzava el pare, angoixat per la mare, la dona a la que havia conegut amb quinze anys, s'hi va afegir l'anorexia de la Dolors, la petita, que va haver de ser ingresada al Clínic més de sis mesos, sis mesos en els que no me la deixaven veure, jo em sentia culpable, culpable potser de no haver fet res. Mal si fas, mal si no fas, això ho deia la meva àvia. Però si jo només sóc una dona que ha vingut al món com qualsevol altre, i saps una cosa Carme? La Lluïsa, era ella la que es cuidava de tot, era la gran el pal de paller, i jo quan ella va morir no vaig saber fer el seu paper. Els germans anàvem a ella quan teníem necessitat i jo, jo qué podia fer per ells si estava tan necessitada o més d'amor, jo també havia perdut una germana, a la mare poc temps després, la Dolors es va deixar amb en Salvador, els seus fills els meus nebots. Tot plegat m'ha portat, a hores d'ara, a prendre una decisió, una decisió que em fa lluire i poderosa a la vegada. Ho deixo tot! Marit, molt bon home, bo i avorrit, fills, per a ser més exactes; fill i filla, egoistes i uns pocavergonyes, que, de ben segur, estaran molt millor sense mi, jo era la que, a banda de treure les castanyes del foc, els estirava de les orelles de tant en tant, el seu pare, que ho faci ara que ja son grans, la Claudia en té vint-i-dos i en Gustau vint-i-ú, ja es poden valdre. El que més em dol de deixar és la piscina, potser és el que trobaré més a faltar, tot i que m'estalviaré de treure les fulles i passar el filtre i l'escombra cada dia. És hora de buscar els bens naturals, gaudir de les coses senzilles per viure millor.

Ans de tot, he de canviar el testament, tal com el tinc fet, tot ho deixo al Jordi, el meu ex-marit, bé marit per sempre encara que no ho sigui de fet, al marit i després als fills. Si canviaré el testament, encara em queda la torreta de l'Estartit, no fos cas que una vegada jo morta en facin mal ús aquella colla de voltors... sapròfits, ocells carronyaires.

Saps? Totes les meves amigues, entre cometes, m'han donat l'esquena i la meva germana s'ha posat de banda del Jordi, fins i tot els convida a sopar els caps de setmana, a ell i als nanos, el Salvador també em va a contra, i això si que em dol, ell que es va deixar la seva dona i jo li vaig fer costat, diuen que no tinc motius, que jo vivia com una marquesa... i ells qué saben?

Ningú no m'ha valorat mai, tu ja saps que la Maria Lluïsa era una dona reconeguda per a tothom, com tu Carme, que sou dones que imprimiu caràcter i la gent us té un respecte, que teniu criteri de les coses, que tot el que feu, ho feu bé, però jo la pobre Madrona, l'eixalavada que en sap de la vida? A qui pot donar cap consell, si sempre he sigut la segona en tot, tothom em fuig com si tingués un mal lleig, tenen por que s'els encomani.

Si, m'he deixat amb l'home, soc una dona deixada, si visqués a París o Londres aquest problema no el tindria.

Ara bé, no et pensis que tot han de ser desgràcies en la meua vida, he conegut un "tiu estupendo" es diu Jose Mari, té un fill de setze anys, molt bon noi. He llogat un pis a Barcelona de tres habitacions, econòmicament m'en vaig sortint, faig suplències a l'hospital com abans de soltera i en Daniel el meu germà em dona un cop de mà. Si vols em pots comprar l'Alpine aquell de dues places que tant t'agradava, el dono bé de preu, total a Barcelona els transports públics funcionen molt millor que no pas a Sabadell.

Estimada Carme, espero que tu no em donis l'esquena, ja ho sé que

Il·lustració Montse Senserrich

estic una mica descentrada, que sóc una neuròtica, però que hi farem, em van parir així, no tot pot esser rectitud i equilibri en aquesta vida, algú ha de ser l'ovella negra de la família. Quan pugui et donaré la meua nova adreça i em podràs venir a veure.

Teva sempre.

Madrona

P.D. Espero que algun dia les dones d'aquest país siguin lliures i puguin deixar els seus marits i divorciar-se, i començar una nova vida sense ser assenyalsades amb el dit... Quantes no ho farien.